

JET

PROCITNUTÍ

RUSSELL BLAKE

NEW YORK TIMES BESTSELLER

JET
PROCITNUTÍ

JET
PROCITNUTÍ
RUSSELL BLAKE

FANTOM Print / Mystery Press

2015

Copyright © 2012 by Russell Blake
Translation © Helena Dvořáková, 2015
Cover Image © Michael Schubert / Lucifer-Verlag, 2014
Cover Design © Jan Matoška, 2015
Czech Edition © FANTOM Print, Ostrava 2015

ISBN 978-80-7398-787-9 (ePub FANTOM Print)
ISBN 978-80-7398-788-6 (mobi FANTOM Print)
ISBN 978-80-7398-789-3 (PDF FANTOM Print)

ISBN 978-80-88096-08-5 (ePub Mystery Press)
ISBN 978-80-88096-09-2 (mobi Mystery Press)
ISBN 978-80-88096-10-8 (PDF Mystery Press)

PROLOG

Pochmurné deštivé ráno zdráhavě ustoupilo a mezi mraky začaly pomalu vykukovat modravé kousky oblohy. Kapky vody stékající z husté vegetace se odpařovaly, sotva se dotkly asfaltu. Pro tuhle část pevniny, hluboko ve vnitrozemí, bylo neustálé dusno typické, přesto bylo vládní ústředí přestěhováno právě sem, když hlavní město na pobřeží před více než čtyřiceti lety zničil hurikán.

Autobusová zastávka na hlavní křižovatce působila neradostným dojmem, stejně tak i většina okolních budov, které jako by podlehly rozkladu ještě dřív, než vůbec stačila zaschnout malba na jejich neudržovaných zdech. Stanici obklopovala skupina polorozpadlých stánků, stlučených z plachet a odložených kousků dřeva – zchátralé stanové městečko, které bylo domovem pouličních prodejců nabízejících laciné cetky a oblečení z druhé ruky.

Vysloužilý autobus společnosti Greyhound, vezoucí hrstku neo-hrožených turistů a pár dojíždějících z předměstí na pobřeží, dorazil na rozbahněné stanoviště a zaskřípal. Zatímco zastavil a vyhodil svůj náklad, protestující opotřebované vzduchové brzdy zasyčely a rezavějící, kresbami a nápisy pokryté boky se otrásaly v rytmu naprázdno běžícího motoru.

Mohutné betonové bunkry ležící nedaleko, ošklivé a ničím nezajímavé, bránily šíření a prorůstání bujné džungle. Napříč rozlehlým otevřeným náměstím neustále proudili neteční úředníci v košilích. Čela si otírali ručníky, zatímco se pomalu šourali do svých kanceláří, kde je čekal další dlouhý den plný nicnedělání.

Z největší budovy se vynořili tři muži a zastavili se na schodech u těžkých skleněných vstupních dveří. Dlaněmi si zastínili tváře před slunečními paprsky, které pronikaly skrz mraky. Prohodili pár slov na rozloučenou, potřásl si rukama a dva z nich zamířili k parkovišti. Třetí muž sledoval, jak se vzdalují. Jeho tmavá kůže se leskla potem, jenž pomalu, ale jistě ohrožoval jeho námořnický modrý oblek. Letmo se podíval na hodinky a namířil si to přes náměstí směrem k vícepodlažní budově. V kašně uprostřed náměstí, jejíž střed pokrývala neprostupná vápencová krusta, se hašteřili vrabci, celí dychtiví dopřát si koupel v dešťové vodě, jež se nahromadila na dně. Jejich hlasité švitoření upoutalo jeho pozornost. Zpomalil, aby se podíval, jak si užívají ten kratičký oddech od skličujícího vedra.

Pronikavá rána vyplašila ptáky, kteří s křikem odlétli, zatímco lebka osamocенého muže explodovala. Krev se rozstříkla všude kolem. Jeho tělo se zhroutilo na beton. Byl mrtvý dřív než to, co zbylo z jeho hlavy, dopadlo na zem. Jako když žuchne meloun. Pár kolemjdoucích se zarazilo uprostřed pohybu a jejich oči plné strachu tékaly po okolí.

V nejvyšším patře opuštěného motelu vzdáleného tři sta metrů mezitím střelec opustil svoji výhodnou pozici a s puškou v náručí tiše seběhl po liduprázdném schodišti, které ho dovedlo přímo k čekajícímu Fordu Expedition.

Jakmile se otevřely zadní dveře, řidič zařadil rychlost. Přitom ve zpětném zrcátku pečlivě pozoroval zmatek, který zavládl ve vládních budovách. Střelec zasunul pušku do přihrádky pod deskou v zavazadlovém prostoru, pohledem rychle přelétl prázdné parkoviště a pak usedl na sedadlo spolujezdce. Poté, co si zapnul bezpečnostní pás, z krabičky v odkládací přihrádce nervózně vytáhl cigaretu a zapálil si ji. Větrací otvory nastavil tak, aby mu chladný vzduch proudil přímo na zpocenou tvář, zatímco řidič vyjel na silnici vedoucí z města. Spokojeně si vydechnul, trochu stáhnul okénko

a vyřídil jeden spěšný telefonát. Mluvil se silným přízvukem a jeho slova byla tichá, ale drsná.

Zkušeným pohybem sundal zadní kryt z telefonu a SIM kartu na jedno použití a baterii vyhodil z otevřeného okénka do houští. Řidič ho beze slova sledoval a pak opět přesunul svoji pozornost k volant.

Střelec ještě jednou potáhl z cigarety a ďábelsky se zasmál.

„Jeden je ze hry.“

1. KAPITOLA

Poklidné tyrkysové vlny šplouchaly na jemný písek a hladily pobřeží na závětrné straně Trinidadu. Omšelé rybářské lodě s jednoduchými přívěsnými motory se vznášely desítky metrů od pláže, zlehka se pohupovaly ve svých kotvištích, zatímco jejich kapitáni odpočívali ve stínu, popíjeli z lahví rumu a stále dokola vyprávěli staré známé historky.

Večerem se nesla hudba a vzduch byl prosycený opojnou vůní exotického jídla. Každoroční karnevalový festival byl v plném proudu. Skupinky nadšených malých dětí se proháněly sem a tam po nábřeží a salvy jejich veselí a smíchu se střetávaly s halasnými oslavami dospělých. Široko daleko byly ulice narvané flamendry, kteří za stálého pozvedávání pivních püllitrů vysoko proti zapadajícímu slunci vítali divokou noc, jež měla následovat. Záblesky kůže barvy kávy, silných bílých zubů a dlouhých hladkých nohou, spolu se záchvěvy vroucích příslibů ovlivněných atmosférou a notnou dávkou alkoholu, dávaly tušit možné víkendové potěšení. Hypnotizující bubnování doprovázelo průvod pestrobarevných kostýmů a masek a domorodci, stejně jako návštěvníci, překypovali radostnou euforií a bezstarostností.

Zvonek nad předními dveřmi malé internetové kavárny se rozezněl, a odtrhl tím Mayinu pozornost od počítačové obrazovky na stole v zadní kanceláři. Netečně si rukou odhodila dlouhé tmavé vlasy z tváře, s povzdechem klikla myší a mrkla na čas na monitoru. Už více než hodinu se tady neobjevil jediný návštěvník, takže se

chystala zavřít. Její pomocník, který se už nemohl dočkat, až se připojí k oslavám, skončil v pět a nechal ji, aby před zavíračkou uklidila. Teď, o čtyři hodiny později, byla jen minimální šance na další tržby, neboť město se proměnilo v jeden velký mejdan. Každý v ulicích měl v tu chvíli na mysli jistě mnohem hmatatelnější druh zábavy než ten, který mohl najít v kyberprostoru.

Když ramenem rozhrnula závěs z korálků, oddělující zadní a přední část obchodu, někdo jí přes hlavu přehodil škrtící smyčku. Jen taktak stihla včas zvednout levou ruku a zabránit tomu, aby jí smyčku přitáhl kolem krku. Pocítila surovou sílu útočníka a drát se jí zařízl do dlaně. Instinktivně mu dupla na špičku nohy a pokusila se tak osvobodit z jeho sevření. Kdyby měla Maya kanady, mohla by mu rozdrtit nártní kůstky, ale v teniskách... Výsledkem jejího úsilí bylo jen zabručení a chvilkové uvolnění smrtícího stisku.

Po zápěstí jí stékala krev. Vymrštila se dozadu, čímž přitlačila útočníka na žulový pult s řadou monitorů. Jeden z nich spadl na zem a roztránil se, když rukou šmátrala kolem počítačů a hledala něco, co by mohla použít jako zbraň.

Prsty nahmatala hrdlo lahve s Fantou a udeřila s ní směrem, kde se dala očekávat útočnickova hlava. Ozvala se uspokojující rána. Maya udeřila ještě jednou a tentokrát ucítila, jak se láhev rozbila o jeho lebku. Ignorovala bolest, kterou jí působila smyčka, a dál bodala za hlavou ostrým střepekem z rozbité lahve, znovu a znovu. Pak uslyšela tlumený výkřik a na horní část jejích zad vytryskl teplý gejzír. Sevření povolilo. Otočila se, plynulým pohybem vymrštila koleno a odhodila smyčku. Cítila, že nohou zasáhla jeho rozkrok. Krátce zahlédla zatvrzelý obličej muže středního věku, z jehož rozdrásané tváře a pravého oka prýštila krev. Ohnal se po ní pěstí, ale uhnula a jeho rána minula cíl. Znovu po něm sekla lahví, pak předstírala další seknutí... a namísto toho ho vši silou kopla do břicha.

Útočníkovi se podlomily nohy, zavrával, zdevastovanou hlavou narazil na pult a dopadl na koleno. Celý šokovaný sáhl do kapsy a vytáhl vystřelovací nůž. Vysunul ostří a vrhnul se vpřed. Podařilo se jí noži vyhnout a znovu útočníka nakopla. Tentokrát na to ale byl připravený. Ucítla jeho zaťaté břišní svaly. Jakmile znovu narazil na pult, mrskla po něm lahev, pak popadla plochý monitor a rozmáchla se jím proti jeho hlavě. Zasáhla lícní kost. Další rány následovaly, monitor se rozpadl na tisíc kousíčků a dál trhal to, co zbývalo z jeho tváře.

Stále však držel nůž.

Vyrazil proti ní. Ucítla bodavou bolest, když čepel zasáhla spodní část jejích zad, přestože se snažila jí vyhnout. Znovu ho nakopla kolenem, popadla myš a její kabel mu omotala kolem krku. Takový improvizovaný škrtící nástroj.

Svaly na pažích jí naběhly, když proti sobě zatáhla oba konce. Sekání nože povolna ochabovalo. Ona však byla stejně mimo jeho dosah. Nevšímala si krve, která jí stékala z řezné rány na levé ruce, když se snažila udržet sevření, zatímco sledovala, jak zabiják postupně ztrácí vědomí.

Pochopil, že svůj zápas prohrává, a zmobilizoval poslední síly. Vyškul se jí a pak jí vytrhl z rukou kabel myši. Vrhla se k pokladně v naději, že popadne jeden z těch těžkých kovových džbánů, které používala na vodu a na džus, ale nastavil jí nohu a ona upadla. Pak se otočil, zapřel se o pokladnu a s nožem připraveným k útoku se naklonil směrem k ní.

Věděla, že je oslepený krví, která se mu řinula po tváři, ale to jí teď příliš nepomáhalo. Ztratila rychlost a on byl v tuhle chvíli tím, kdo útočil.

Znovu po ní sekl čepelí. Zasáhl její volné tričko, ale naštěstí minul žebra. Otočila se a snažila se nahmatat nůžky, které nechávala u pokladny. Potom však pod prsty ucítla jiný povědomý předmět.

Hrudník se jí vzdmul námahou, když ho pevně uchopila a vši silou s ním prudce udeřila útočníka do hlavy.

Oči se mu ve zmateném úžasu rozšířily a pak se s křečovitými záškuby sesunul na podlahu.

Pozorovala jeho smrtelná muka. V ruce svírala podstavec držáku na stvrzenky, jehož patnácticentimetrový ocelový hrot projel muži uchem do mozku. Když se přestal zmítat v křečích, klesla na jednu z otočných židlí, lehce se zachvěla a rychle zhodnotila situaci. Ruka nebyla v pořádku, ale když se pokusila pokrčit prsty, pohnuly se, což bylo v tuto chvíli dostačující. A rána dole na zádech byla vcelku banální, přestože jí působila palčivou bolest.

Chvilí stála a těžce oddechovala a pak se rozhlédla kolem. Popadla jedno z triček, které prodávali turistům, a omotala si ho kolem ruky. Vrátila se k nehybnému tělu útočníka, sklonila se a začala ho šacovat. Hledala zbraň. Neměl však u sebe nic jiného než škrtkící smyčku, nůž a peněženku s kreditní kartou beze jména a pár stovkami dolarů.

Ze zadní části obchodu se ozval hluk, který upoutal její pozornost. Někdo se pokoušel dostat přes zamčené zadní dveře.

Věděla, že jestli jsou to profesionálové, na dlouho je to nezadrží.

Čísi ruka v rukavici otevřela dveře. Zámek byl pouze drobnou překážkou. Bylo snadné ho překonat jedním strategicky umístěným tlumeným výstřelem. Dveřní sloupek se s tichým praskotem rozletěl na kusy. Chodba byla tmavá a těsná, takže vetřelec pomalu a opatrně postupoval vpřed, dokud nenarazil na malou kancelář. S hlavní zbraní namířenou před sebe nahmatal vypínač na stěně. Zmáčkl ho... a nic se nestalo.

Dveře naproti němu se rozletěly dokořán a Maya prudce vyrazila ze skladu do potměšlé místnosti. Sotva stačil zaregistrovat její vpád, než upustil zbraň a jeho život vyprchal v proudu krve, který mu vytryskl ze

zad, do nichž mu – mezi lopatky, přímo do srdce – vrazila nůžky. Během pár sekund bylo po všem. Tělo vetřelce sklouzlo na zem v tratišti krve. Maya ho překročila, zvedla jeho pistoli a prohlédla si ji. Beretta 92, s plným zásobníkem, takže čtrnáct dalších nábojů kromě toho, který použil na dveře. Na zakázku vyrobený kompaktní tlumič. Zbraň byla upravená tak, aby se co nejlépe přizpůsobila tlumiči, což znamenalo vynaložené peníze a čas... a to nebylo dobré.

Naklonila se k mrtvému muži a rychle ho prohledala, nenašla však nic jiného než další prázdnou peněženku s pár stovkami dolarů.

Nedaleko zadních dveří se ozvalo tiché zaskřípání.

Maya se vrhla na podlahu v chodbě a na mohutnou siluetu ve dveřích vypálila asi čtvrtinu zásobníku. Střelec zavrčel a pak tlumenná rána prorazila zeď u její hlavy. Vypálila další dvě kulky a útočník venku klesl na zem.

Vyčkávala. Jeden nádech. Dva. Možná byli jen tři. Možná je někde ještě čtvrtý. Nebo jich je ještě víc.

Nic.

Pokud jsou tam další, jistě budou dost chytří na to, aby počkali, až vyjde ven, aby zkontrolovala tělo.

Vyskočila a běžela do přední části obchodu. Předtím než se schovala v komoře, vypnula jističe, takže přední část obchodu teď byla úplně tmavá, protože slunce už ukončilo svou nebeskou pouť a zmizelo za mořem. Maya se zastavila u pultu a z hromady sebrala další tričko. Zakrvácený kousek, který měla na sobě, sundala a místo něj si oblékla tohle čisté triko v tmavě modré barvě. Pak rychle sáhla po roli papírových utěrek za pokladnou a provizorně si jimi obvázála ruku. Další balík si nacpala do batohu. Krev v ráně se už začínala srážet. Bolelo to sice jako čert, ale přežije to.

Zastavila se a napnula uši, jestli neuslyší nějaké zvuky. Zaznamenala jen hudbu z ulice a občasné radostné výkřiky kolemjdoucích oslavujících.

V zadní části obchodu byl klid.

Přes rameno si přehodila kabelku a do ní zasunula zbraň. Nechtěla na ulici vyvolat paniku. Letmo vykoukla z okna a rychle odhádla, že se venku potuluje nejméně tak pár set lidí, díky nimž bude moci snadno zmizet v davu. Zároveň ale bude obtížnější rozeznat případné útočníky. Ještě jednou pohlédla na masakr v malé internetové kavárně, která byla v posledních dvou letech jejím životním, a zhluboka se nadechla. Protahováním neodvratného už stejně nic nezíská a nyní, s trochou štěstí, má na své straně prvek překvapení.

Rozmáchla se, otevřela přední dveře a vyrazila do boje. Byla ve střehu a dávala si bedlivý pozor na cokoli podezřelého. Vlny opilých domorodců v podroušeném stavu proudily po chodnících a valily se ulicemi, které byly během trvání festivalu uzavřené pro auta. Dva žongléři na vysokých chůdách pohazovali balónky sem a tam a jejich pomalované tváře přitom dychtivě pošilhávaly po veselících se davech pod nimi.

Ozval se prudký, nervy drásající výbuch. Vyděsila se. Pak zazněl ještě další a vzápětí Maya zaznamenala nadšené pohledy kolem sebe – výbuchy pocházely od ohňostrojových rachejtíl, které byly neodmyslitelnou součástí vášnivých oslav.

Oklepala se a dostala svůj tep zpátky do normálu. Už pozapomněla na své staré instinkty, ale všechno se rychle vracelo. Nábřežní ulicí zazněl třetí výbuch a po něm následovala řada krátkých třesknutí a záblesků z menších doprovodných ohňostrojů. Záře červených a modrých květů osvětlila noční oblohu.

Dorazila na vzdálený roh ulice a bez váhání pokračovala dál přes silnici ke skupině budov, které tvořily centrum malé pobřežní čtvrti, v níž se nacházela její kavárna. Výkladní skříň využívala ke sledování okolí a každých padesát metrů se zastavovala, aby se porozhlédla, zda nehrozí nějaké nebezpečí.

Ať už po ní šel kdokoliv, myslel to smrtelně vážně. Zbraně i přístup byly vysoce profesionální. Její poklidný život, který si tady s nemalým úsilím vybudovala, právě skončil. Ale proč takhle? Proč teď? Kdo za tím stojí? Nedávalo to smysl.

Obzvlášť když pro celý svět byla už tři roky mrtvá.

Maya byla se svou záplavou tmavých vlasů a opálenou kůží prakticky k nerozeznání od ostatních žen, jež se pohybovaly u vody. A tmavá noc její šance ještě umocňovala. I kdyby protivníci měli její fotky – což předpokládala, že mají, pokud tedy nepodcenili přípravu –, v šeru bylo nesmírně obtížné ji rozeznat. Navíc byl karneval v plném proudu a mnozí na sobě měli masky nebo kostýmy, což ještě více komplikovalo jakoukoliv případnou identifikaci.

Ruka jí tepala tupou bolestí, když zvažovala své možnosti. Bude trvat nanejvýš pár hodin, než někdo najde tělo u zadních dveří, policie vyhlásí plnou pohotovost a rozešle její detailní popis na všechny strany, aby ji dostala k výslechu. Dokonce i v tak zaostalé zemi, jako je Trinidad a Tobago, budou tři neidentifikovatelné mrtvolky vyžadovat nějaké vysvětlení, a to ona teď ve spěchu rozhodně není schopna poskytnout.

Zapadla do obchodu se suvenýry a vybrala si černou baseballovou čepici ozdobenou logem ostrova a tričko s dlouhým rukávem a mizerně nakresleným obrázkem plachetnice. Zvedla hlavu a bez rozmyslu sáhla po karnevalové masce s čelenkou z peří, kterou hodila do kabelky. Pak zaplatila. Když vyšla, vypadala s čepicí nasazenou kšiletem dozadu spíš jako přidržený teenager než jako osmadvacetiletá. Doufala, že to bude stačit na to, aby všechny zmátla.

Když procházela kolem skupiny divokých mladíků, povšimla si v dáli na chodníku podezřelého pohybu. Vytáhla z kabelky telefon a použila jeho displej jako zrcadlo. Pak ho zvedla k uchu a předstírala hovor. Viděla dost. Muž s oholenou hlavou, zjevně ne domorodec,

jenž měl na sobě navzdory teplému počasí větrovku, s ní udržoval krok. Rozhodně tady nebyl kvůli pouličním oslavám.

Maya předstírala, že hovoří s neexistujícím přítelem a mezitím se jí hlavou honilo, co udělá dál. Nejdřív se potřebovala zbavit telefonu. Přestože to byl mobil s předplacenou kartou, mohl znamenat hrozbu – většina tajných vládních skupin a sofistikovaných soukromých sledovacích společností byla schopna sledovat mobilní telefony nebo aktivovat odposlech, i když byl telefon vypnutý. Nedomnívala se, že by tenhle problém mohl nastat u předplaceného telefonu, ale v tuto chvíli musela předpokládat, že úroveň technologie, kterou disponují její pronásledovatelé, je víc než jen dobrá.

V ulici vedle ní se vynořil chrlič ohně, celý natřený zlatou barvou, a vyfoukl žlutý proud plamenů k noční obloze. Účastníci oslav se snažili to vyfotit, když tu se jakási opilá žena s pronikavým smíchem vrhla na své dva společníky. Přitáhla tím objektivy fotoaparátů a na chvíli odvedla pozornost. Maya využila příležitosti, zahnula za roh a hodila telefon do odpadkového koše. Pak zrychlila. Stál před ní podnik, který znala a který měl kromě hlavní barové místnosti i zadní venkovní část. To představovalo příležitost, jak setrást pronásledovatele. Předpokládala, že ať už je to kdokoliv, nezačne na veřejnosti střílet na všechno, co se pohne. Soudě podle předchozích útoků, ji chtěli dostat, aniž by přitom vzbudili přílišnou pozornost. I když na tuhle strategii dost rychle rezignovali.

Dveře baru El Pescador byly jen pár metrů napravo od ní. Zevnitř se linula hudba a zaznívaly salvy smíchu. Vypadalo to, že je narváno. To jí hrálo do karet.

Proklouzla kolem skupiny popíjejících, kteří stáli vevnitř, a záplavou těl se pomalu prodírala k zadní otevřené části, jež byla jejím cílem. Někteří z hostů ji zpražili nevraživým pohledem. Nové tričko s dlouhým rukávem si přetáhla přes to, které už měla na sobě. Nemělo smysl, aby útočníkům pronásledování jakkoliv usnadňovala.

Baseballovou čepici odhodila na stůl, z kabelky vylovila sponku a rychle stáhla vlasy do culíku. Pohled na pistoli s tlumičem, ležící v kabelce těsně vedle jejího boxeru, jí dodal sebedůvěru. Za pár sekund z ní byla jiná žena – tentokrát seriózní vysokoškolská studentka na prázdninách.

Maya odolala pokušení ohlédnout se a zjistit, jestli za ní její pro-následovatel pokračoval i do baru. Místo toho si dál razila cestu směrem k zadnímu dvoru. Už jí zbývalo jen několik metrů. Venku zatím postávalo jen pár lidí, i když věděla, že během několika hodin budou v celém podniku k dispozici pouze místa k stání.

Rozhlédla se kolem a povšimla si venkovní zdi, kolem níž procházela, když mířila k baru. Vzpomněla si, že za cihlovým oplocením jsou dvě toalety – obě nahoře otevřené. Maya vrazila na dámy a zamkla za sebou dveře. Neztrácela čas, vyskočila na záchodové prkýnko a zachytila se okraje zdi.

Její bolavá ruka hlasitě zaprotestovala, když se přitáhla nahoru, aby se dostala před zeď. Tíše seskočila na cestu a rychle utíkala pryč. Ať už po ní šel kdokoliv, musel nyní improvizovat – zřejmě teď neměli v plánu nic jiného, než ji dostat, přičemž byli patrně oslabení, protože tři z nich zneškodnila u sebe v obchodě.

Uslyšela charakteristický zvuk odražených kulek a fasáda vedle ní se rozpadla. Zrychlila a snažila se střelci co nejvíce vzdálit. Další výstřel ji minul už o trochu víc, takže se odvážíla letmo ohlédnout přes rameno. Zabiják střílel skrz zadní okno toalety. Pravděpodobně stál na prkýnku, aby dosáhl na otvor zadělaný železnými mřížemi, které měly zabránit vloupání. Nechtěla plýtvat drahocennými náboji, takže raději, než by opětovala střelbu, pádila na konec dlouhého bloku. Devítimilimetrové střely s každým dalším metrem, který byl mezi ní a střelcem, ztrácely na přesnosti. Se vzrůstající vzdáleností začala své vyhlídky vidět v příznivějším světle. To se však mělo rychle změnit. Když zahrnula za roh,

zaregistrovala třicet metrů od sebe postavu, která běžela směrem k ní a mávala pistolí.

Museli spolu komunikovat, patrně přes vysílačku nebo soukromý komunikační kanál.

Zabiják na zlomek sekundy zaváhal a Maya vystřelila skrz kabelku. Dva náboje ho minuly, avšak třetí ho zasáhl, a on se skácel k zemi. Před dopadem stačil ještě vystřelit. Ve spodní části trička ucítila Maya škůbnutí a uviděla doutnající díru ve volném záhybu asi tak ve výšce pasu. Kulka ji neminula o víc než centimetr. To bylo zatraceně blízko.

Další kulka, kterou po ní střelec vypálil, prolétla daleko od ní. Přiblížila se k němu o několik kroků, vytáhla z kabelky Berettu, pečlivě zamířila a stiskla spoušť. Muž sebou trhnul a jeho zbraň zachotila o dlažební kostky. Pak zůstal bez hnutí ležet.

Maya se s pistolí namířenou na jeho nehybné tělo opatrně vydala jeho směrem. Když byla u něj, odkopla mu zbraň z dosahu. Všimla si, že je to ta samá Beretta, jakou má ona, když tu jí střelec kopnutím podrazil nohy a ona přepadla dozadu. Nezareagovala včas a už ve chvíli, kdy se poroučela k zemi, si svou chybu jasně uvědomovala.

Bokem jí projela ostrá bolest, když dopadla na tvrdou silnici, ale nevšímalá si toho a soustředila se na to, aby dál pevně držela zbraň. Zároveň se snažila dostat dostatečně daleko od ležícího muže, aby jí nemohl způsobit další šrámy. Když však zápěstím narazila na zem, na zlomek sekundy ztratila cit v ruce, a s bolestivým záškubem nechtěně upustila pistoli.

Znovu proti ní vykopl, ale překvapila ho a zaútočila loktem na jeho tvář. Zasáhla ho do čelisti a pak slyšela, jak jeho hlava tvrdě narazila na drsný povrch silnice. Další brutální rány loktem následovaly, dokud neuslyšela křupnutí. Jeho nos byl napadrt.

Vzápětí se jí hlava zalomila dozadu a čelistí jí projela omračující bolest – v místě, kde ji zasáhla jeho pěst. Ucítila, jak kolem jejího

trupu ovinul své neuvěřitelně silné paže a snažil se ji udržet v pevném sevření. Otočila se a spodní částí dlaně své pošramocené ruky se ho pokusila prudce udeřit do rozbitého nosu. Na poslední chvíli se mu podařilo se přetočit a vyhnout se tak smrtícímu úderu, který by ukončil jeho život. Maya však neváhala a zaútočila mu na oko. Ignorovala hlasité protesty své poraněné ruky. Její nehty mu zajely do rohovky. Tentokrát nebyl dost rychlý, a zakvílel mučivou bolestí – byl to vůbec první zvuk, který během tohoto smrtícího zápasu vydal.

Jeho výkřik byl rychle přerušen dalším úderem: obě dlaně mu prudce přirazila k uším, čímž mu okamžitě protrhla ušní bubínky – věděla, že tohle zranění mu způsobí nepopsatelná muka. Sevření jeho paží povolilo a chytil se za hlavu. Maya mu lebkou ještě silně udeřila o dlažbu, a tím vše ukončila. Nechutné prasknutí potvrdilo, že boj je u konce. Ležel tam bez hnutí a jeho krev po kapkách stékala do kanálu.

Odsunula se, zvedla se na kolena a pak vstala. Popošla pár kroků k místu, kde ležela jeho zbraň. Když se přesvědčila, že je úplně stejná jako ta její, vyrazila zásobník a strčila si ho do kabelky. Bude se hodit.

Za rohem budovy na konci bloku se objevila silueta dalšího muže, který s pistolí s tlumičem mířil jejím směrem – zareagovala instinktivně, namířila na něj pistoli bez zásobníku a stiskla spoušť. Osamělý náboj, který zůstal v komoře, vystřelil. Viděla, jak polovina jeho tváře odletěla a tělo se svalilo k zemi.

Odhodila prázdnou zbraň, sebrala se a přiblížila se k tělu posledního útočníka. Mezitím důkladně promýšlela své možnosti. Buď může pokračovat v běhu, nebo může zůstat a soustředit se na odstranění dalších svých případných pronásledovatelů. Posledního útočníka sice zahlédla jen letmo, ale nevypadal jako ten, který jí byl prve v patách. Takže je tady ještě minimálně jeden další. A možná jich je i víc.

Opatrně vykoukla směrem, kterým přišla, ale ulička byla prázdná. Zabiják, jenž střílel z barové toalety, se pravděpodobně rozhodl vyjít předním vchodem a obejít to okolo. To byla cenná informace. Může se připravit na jeho příchod.

Zatímco stále sledovala uličku, prohrábla bolavou rukou kapsy padlého útočníka. Všimla si výmluvného sluchátka pod jeho hlavou. Uzavřený kanál, nejnovější komunikační zařízení na špičkové technologické úrovni – jak očekávala.

Jeho zbraň byla další přesnou kopií té Beretty, již už měla, takže vyměnila svůj zásobník a pak zmizela ve tmě u nedalekého vchodu, připravená na další útok.

Ten však nepřišel.

Netrpělivě čekala, ale nikdo se neobjevil. Minutu, dvě... a nic.

Z protější strany zaslechla rozhovor ve španělštině a ozvěnu kroků. Znělo to, jako by se tři mladíci dohadovali, kam dál vyrazit. Pokud natrefí na mrtvolu, budou mít naprosto zničený večer, ale to nebyl její problém.

Potřebovala odtud co nejrychleji vypadnout, vyzvednout si svoji připravenou únikovou výzbroj a nenávratně zmizet.

Pomalou vystoupila z přítmní, tiše jako duch, a vyrazila do noci. Ozvěna hlasů mladých mužů ji provázela ulicí, když postupně mizela v šeru.

2. KAPITOLA

Z dále se ozývalo pronikavé kvílení sirén, zatímco nenápadným krokem postupovala dál – prostě jen další místní na cestě domů po dlouhém dni.

Od začátku bylo jasné, že ji po tomhle bude nahánět policie. Otázkou bylo jen to, jak dlouho to bude trvat. Pokud by jim někdo pomohl, třeba nějaký anonymní telefonát, který by ji udal, mohlo by to být prakticky ihned. Pokud si budou muset poté, co najdou těla v kavárně, nejdřív dát věci dohromady, má patrně pár hodin k dobru.

Nemohla se ale spoléhat na to, že bude mít nějakou výhodu. Koneckonců to nedělala ani dosud. Nejbezpečnější bylo předpokládat, že po ní úřady začnou pátrat každou minutou, takže prioritou číslo jedna teď bylo dostat se k únikové výzbroji.

O čtyři bloky dál zahrnula a pokračovala směrem k parku. Jejím cílem byla anglická hospoda patřící ženě, s níž se spřátelila krátce po svém příjezdu na ostrov. Chloé jí pomohla najít byt a dohodila jí i dělníky, jež potřebovala k dokončení své internetové kavárny. Původem byla Francouzka, měla něco málo přes čtyřicet, dvě nevydařená manželství za sebou a teď byla potřetí vdaná. Žít na Trinidadu začala, stejně jako řada ostatních, vlastně náhodou. Přijela na dovolenou a zamilovala se do majitele baru – Vincenta, manžela číslo tři. Měli příjemný podnik, kde servírovali chutné pokrmy těm ostrovanům, kteří hledali něco trochu odlišného. Čtyři měsíce poté, co se spolu seznámily, poprosila Maya Chloé, aby jí u sebe ve sklepě uschovala pár krabic.

Toho pátečního večera byl v King's Arms klid. Většina dění se soustředila dole na nábřeží, kde se konal karneval, a tady bylo tudíž jen pár věrných pijanů u baru a tři tlustí Němci, kteří si evidentně užívali hlasitou debatu ve svém rodném jazyce na téma, jak nikdo kromě Němců nedokáže navařit dobré pivo. Maya mluvila sedmi jazyky, ale když vešla, nechala si to, že rozumí, pro sebe, dokonce i když vyslechla jejich oplzlé poznámky o tom, co všechno by s ní rádi dělali.

Chloé právě otírala lahve.

Maya se k ní s úsměvem přiblížila.

Chloé sraštila čelo. „Drahoušku! Co se ti stalo? A co to máš, proboha, s rukou?“

Maya věděla, že vypadá příšerně. Letmo se podívala dolů na změř zakrvácených papírových ručníků, kterými si ve spěchu ovázala ránu, a velmi dobře cítila i podlitinu, která se jí pomalu začínala vybarvovat na tváři.

„Jsem naprostý idiot. Pokoušela jsem se pověsit nějaké nové obrazy a vymklo se mi to z rukou. Spadla jsem ze židle, na které jsem stála, a pořezala se o drát. Až to tady vyřídím, zajdu si s tím na pohotovost, aby mi tam dali pár stehů.“

„Co? Pár stehů? Panebože! Nepraštila ses tvrdě do hlavy?“ vykřikla Chloé, v níž se v tu chvíli probudily mateřské instinkty.

„Dost tvrdě, ale odnesla to hlavně moje ruka. Vypadá to horší, než to je. Použít židli na kolečkách ode mě byla fakt hloupost. Poslouchej, Chloé, potřebovala bych se dostat k té krabici, kterou jsem si u tebe nechala. Omlouvám se, že ruším v tuhle hodinu, ale šlo by to? Budu potřebovat jen pár minut.“

„Zbláznila ses? Jdi a nech si ošetřit ruku. Krabice může počkat.“

„Já vím, já vím, ale teď jsem tady a je pár věcí, které si potřebuji opravdu nutně vzít.“

Chloé s povzdechem rezignovala. „Když to říkáš takhle... Můžu ti otevřít sklep, ale jsem tady dnes sama, takže se budeš muset obejít

bez pomoci. Vincente je s přáteli na karnevalu. Předpokládali jsme, že tady dnes bude mrtvo. Všichni jsou venku v ulicích.“

„Bude to jen pět minut. Vím přesně, co hledám.“

„Zlatíčko, děláš mi starosti. V nemocnici bude trvat hodiny, než na tebe přijde řada. Dovol mi, abych zavolala svému příteli. Je to sice jen všeobecný praktik, ale pár stehů jistě zvládne. Bydlí nad svou ordinací. Jen pár ulic odtud.“

Maya se zamyslela a zvážila její nabídku. Ruku by potřebovala ošetřit, jinak riskuje, že se dostane do situace, kdy ji to bude výrazně omezovat.

„Ach, Chloé. Strašně moc ti děkuju. Jsi ta nejlepší přítelkyně. Opravdu. Nenávidím se za to, že ti působím potíže...“

„Nesmysl. Otevřu ti sklep a pak mu hned zavolám. Doufám, že ještě nebude opilý.“

Šly spolu dozadu, kde Chloé odemkla dveře vedoucí do suterénu, rozsvítila a ukázala směrem dolů na viklající se schody.

„Je to přesně tam, kde jsi to nechala, vzadu vedle těch dvou potápečských lahví.“

„Vzpomínám si. Jdi se postarat o zákazníky. Během chvilky budu zpátky.“ Maya kolem ní proklouzla a vešla do vlhké místnosti.

Chloé přikývla a zlehka za ní přibouchla dveře.

Maya zavřela západku, aby ji nikdo nevyrušil, a namířila si to přímo ke krabici, kterou tady před téměř dvěma lety nechala. Stále byla zadělaná původní balicí páskou. Přitáhla si ji k sobě a rozřízla pásku klíčem. Sáhla dovnitř a vytáhla středně velký hliníkový kufřík velikosti příručního zavazadla. Na zámku namačkala čísla kódu a pak uvolnila páčky, které se s lupnutím otevřely.

Maya ještě rychle pohlédla ke dveřím a potom zahájila inventuru.

Jako první vytáhla automatickou pistoli Heckler & Koch MP7A1, zabalenou ve voskovaném plátně. Po ní následoval tlumič. Pak čtyři třicetiranné zásobníky a tři krabice střeliva. Dále skládací nůž

s čepelí ostrou jako břitva a dva ruční granáty. Pistole Ruger P95 ráže devět s jedním náhradním zásobníkem a multifunkční nůž Super Tool z nerezavějící oceli.

Zbraně si rozložila po podlaze, znovu sáhla dovnitř a vytáhla silný voděodolný plastový sáček. Bylo v něm dvacet tisíc dolarů ve stodolarových bankovkách, belgický a nikaragujský cestovní pas na různá jména, odpovídající řidičské průkazy a firemní kreditní karta vystavená na jméno společnosti Techno Globus, která byla platná ještě tři roky a umožňovala jí přístup k bankovnímu účtu se sto padesáti tisíci dolary. Posledními kousky byly příruční lékárnička, barva na vlasy a ruční GPS. Pod tím vším ležel ještě prázdný tenký švýcarský nylonový batoh – prakticky nezničitelný, se dvěma komorami vodotěsnými do pěti metrů. Poté, co naplnila zásobníky, vrátila zamčený kufřík zpět, znovu zabalila krabici a zasunula ji na místo vedle potápěčských lahví. Podívala se na hodinky a pak sbalila zbraně a doklady do batohu. Ohromilo ji, do jak malého prostoru se to všechno dalo vměstnat. Nyní, když měla svoje vlastní zbraně a dvě nové identity, se Maya cítila mnohem lépe.

Během chvilky byla zpátky u baru a znovu Chloé děkovala.

„Vidíš? Říkala jsem ti, že to nebude trvat dlouho.“

„Podařilo se mi sehnat mého přítele. Souhlasil, že se na tebe za deset minut ve své ordinaci podívá. Je to vedle té malé kavárny, kde prodávají ty skvělé croissanty. Pamatuješ?“

„Jak bych mohla zapomenout? Ještě jednou díky, Chloé. Nechtěla jsem ti narušit vzrušující večer s těmi chlapci,“ zavtipkovala Maya s pohledem na opilé Němce.

„Dokud platí, neštvou mě. Potřebuješ jeho adresu? Jmenuje se Roberto. A mimochodem, je to fešák.“

„Ne, najdu to.“

Maya natáhla svou zdravou ruku, objala Chloé a políbila ji na tvář.

„Měj se, zlato. Hodně štěstí s těmi stehy, a pokud budeš cokoliv potřebovat, zavolej mi. Budu tady do dvou,“ řekla Chloé, stále ještě plná obav. „A dávej na sebe pozor.“

Ulice se mezitím už trochu víc zaplnily, když si to Maya namířila zpět k nábreží. Doktorova ordinace byla pět bloků od pobřeží – dost na to, aby nájemné bylo výrazně nižší, ale dostatečně blízko na to, aby dokázala přitáhnout nemocné nebo zraněné turisty. Našla to snadno a on už čekal v pootevřených dveřích.

„Doktor Roberto?“

„To jsem já. A vy musíte být Carla...“ Carla bylo jméno, které Maya používala na Trinidadu – její třetí falešná identita, na níž teď mohla zapomenout.

Přikývla.

„Pojďte dál. Podíváme se na to.“ Zavedl ji do malé, už osvětlené ordináčnické místnosti.

Zatímco důkladně prohlížel zranění, zopakovala mu Maya svoji historku. Vyšetřil ránu a vyčistil ji dezinfekčním roztokem. Maya sebou škubla.

„Máte velké štěstí. Tepnu to minulo jen o milimetry. Šlachy nejsou zpřetrhané, měla byste se bez problémů zotavit. Tento týden sice asi nebudete moct hrát na piano, ale až na tu bolest to není konec světa.“

„To je úleva.“

„Chce to pár stehů. Dám vám něco na utlumení bolesti.“

„Ne, to je dobrý. Vydržím to. Pusťte se do toho.“

Pohlédl na ni. „Jste si jistá?“

„Žádný problém. Zašijte mě, ať to máme za sebou.“

O pět minut později už byl hotový a pečlivě jí omotával ruku bandáží a gázou. Zvedla ji nahoru, prohlédla si ji a uznale pokývala.

„Strašně moc vám za to děkuji. Omlouvám se, že jsem vás vyrušila v tuto hodinu. Opravdu.“

„Přítel Chloé je i mým přítelem. Kromě toho, máte štěstí, že jste mě zastihla předtím, než jsem vyrazil ven. Což mám v plánu teď.“ Znovu se na ni podíval a usmál se. „Nemáte chuť si dát koktejl na lodi?“

Po krátkém přemlouvání se jí podařilo taktně vykroutit. Vymluvila se na bolest hlavy. Roberto odmítal přijmout jakoukoli platbu, ale trval na tom, aby si vzala jeho telefonní číslo. Kdyby jí nešlo o život, asi by měla zájem dát si s ním jedno nebo dvě piva, ale dnešní večer se to nehodilo. Musela přijít na to, jak se dostat z ostrova, dokud může. Bylo jen otázkou času, než ho policie uzavře.

Maya se zastavila sto metrů od budovy, ve které se nacházel její byt, a obezřetně se rozhlédla. Dole u bloku zaštěkal pitbul, kterého znala. Často býval agresivní, přesto ji teď tón jeho štěkotu, hlasitý a nervózní, donutil zastavit. Skrývala se v něm neobvyklá naléhavost.

V okolí postávalo pár vraků aut, na nichž viditelně zapracoval zub času. Jejich povrch kvůli vlivu slaného vzduchu a desetiletím zanedbávání pokrývala rez. Neviděla žádné neznámé vozy, takže bylo jasné, že pokud její pronásledovatelé vědí, kde bydlí, nepostavili hlídku na cestu.

Pár luceren na verandách poskytovalo slabé osvětlení. Pouliční světla už dávno dosloužila a ujišťování města, že je vyměněno, se ukázalo stejně prázdné jako většina dalších příslibů změn. Opatrně se ve stínu pohnula, všechny smysly přitom měla ve střehu. Někde tady venku se potuloval přinejmenším ještě ten jeden muž z baru a dost možná jich bylo i víc, ačkoliv počet lidí vyslaných, aby odstranili jediný cíl, pravděpodobně nebyl příliš vysoký a její protivníci ji možná i nadále podceňovali.

Obešla blok a nezaznamenala nic podezřelého. Maya platila za byt každý měsíc v hotovosti a neměla žádnou nájemní smlouvu,

takže neexistovala možnost, jak ji vystopovat. Tedy kromě toho, že by ji někdo sledoval, ale to by téměř jistě odhalila. I když už trochu vyšla ze cviku, stále měla vybroušený šestý smysl, který by ji upozornil, kdyby ji někdo špehoval. Vypěstovala si ho většina lepších agentů působících v terénu, a ona bývala nejlepší.

Napodruhé se přiblížila ze zadní části komplexu a přehoupla se přes zeď, která oddělovala prostor s kontejnery na odpadky od okolí. V jejím bytě ve druhém patře byla tma a nic nenasvědčovalo tomu, že by tam někdo byl. Žádní hlídači mezi stromy, žádné podezřeje se poflakující osoby.

Cestu jí zkrátila prskající černobílá kočka. Než si stačila uvědomit, co to je, vyděsila se a vytasila pistoli. Když viděla, jak chlu-paté stvoření odpelášilo pryč, několikrát se zhluboka nadechla a dostala svůj tep, který jí v tu chvíli duněl v uších, zpátky do normálu.

Možná vyšla ze cviku víc, než si původně myslela.

Za starých časů by jí něco takového nemohlo zvednout srdeční tep nad osmdesát.

Udělala ještě pár tichých kroků a na okraji svého zorného pole přitom zaznamenala pohyb. Jakýsi záblesk u parkoviště. Možná hlídač. Upřeně zírala do šera, oči na stopkách, ale nic dalšího už neviděla.

Na tom však nezáleželo.

Tohle stačilo.

Někdo tam byl.

Bez varování se ozvala střelba. Schoulila se za nízkou škvárobetonovou zídku a naslouchala rychlopalbě z pistole s tlumičem, která přicházela ze vzdálenosti asi čtyřiceti metrů.

Kulky neškodně bouchaly o beton. Tma hrála v její prospěch. Naposledy se zhluboka nadechla. Teď bylo otázkou, co dál... bojovat, nebo utíkat?

Její instinkty jí radily bojovat, ale neměla o útočnících dost informací, což ji stavělo do značně nevýhodné situace.

Vypálila sedm kulek do místa, kde odhadovala, že by se mohl nacházet střelec, a pak za neustálého kličkování sprintovala k zadní části budovy. Byla dostatečná tma na to, aby jí poskytla slušné krytí, takže se nijak zvlášť nestrchovala. Střelec pravděpodobně očekával, že půjde do bytu, a měl v úmyslu dostat ji tam. Pokud tam už nenastražil výbušniny. Nebo na ni uvnitř někdo jiný už trpělivě čekal, až udělá poslední chybu svého života.

Za okamžik už byla za zdí a plížila se objektem. Neslyšela žádné další výstřely, takže její pronásledovatelé pravděpodobně promarnili pár drahocenných sekund diskutováním o tom, co dělat – sekund, které by mohly být rozdílem mezi únikem a smrtí.

Běžela lehce a šetřila silami, aby do nejdéle vydržela. Kdyby to však bylo nezbytné, dokázala by celou hodinu běžet dost slušným tempem. Dělal to tak každé ráno, byla to součást její každodenní rutiny.

Do ramene ji škrábala kulka a vypálila jí zářez do deltového svalu. Prudce zahnula mezi dva malé domy. Když znovu popadla dech, uslyšela motor přibližujícího se auta a skřípění jeho mizerně udržovaných brzd. Pak následoval charakteristický zvuk – dvojí prásknutí dveří. Potom nějaké další auto přidalo otáčky a zapískaly pneumatiky.

Aniž by výrazně zpomalila, přeskočila přes plot a rychle se vydala zpět směrem, kterým přišla, avšak o tři domy dál od místa, kde slyšela auto. Její opakovaný návrat by měl být to poslední, co by očekávali.

Zed' za ní zasáhly tři střely.

Asi šedesát metrů od ní se náhle objevilo vozidlo. Byla to černá limuzína. Měla stažená všechna okénka. Příkrčila se a vyprázdnila do ní pistoli s tlumičem. Držela se při zemi, aby se kryla. Kolem

hlavy jí prosvištěla kulka a Maya se vrhla za cihlovou zídku ohraničující prostor na odpadky.

To už by snad, do prdele, stačilo.

Sundala batoh, rozepnula ho, pevně sevřela rukojeť své MP7 a vytáhla ji ven. Cihlovou zeď orazítkovala další kulka, zatímco Maya systematicky připevnila tlumič, do zadních kapes si nacpala další zásobníky a pak si batoh opět hodila na záda.

Vysunula se zpoza budovy, která jí poskytovala krytí, zamířila a vypálila na limuzínu několik dvouranných dávek. Střely z automatu, které dokázaly prorazit i pancíř, prošly dveřmi, jako kdyby byly z teplého másla. Řidič prudce narazil hlavou na volant a ozval se klakson. Střelba z auta ustala.

Zpoza rohu se s řevem vyřítil tmavý Ford Explorer a mířil přímo k ní. Uviděla postavu naklánějící se z okénka spolujezdce s pistolí v ruce. Nezaváhala a využila mimořádný dostřel, kterým MP7 disponovala. Přepnula zbraň na plně automatický režim a vyprázdnila ji do SUV. Aniž by spustila Explorer, který se na ni hnal, z očí, vyhodila prázdný zásobník, zasunula další, a pak dál pálila zblízka jednu dávku za druhou. Střelec zasténal a zapadl do kabiny, zatímco jeho pistole s rachotem dopadla na zem.

Vozidlo zpomalilo, změnilo směr, vřítlo se na chodník a pak narazilo do zaparkovaného mitsubishi. Maya do něj nasypala zbytek druhého zásobníku a pak do zbraně zasunula třetí.

V domě za rozstříleným vozem se rozsvítilo světlo.

Kulkami prošpikované SUV nevykazovalo žádné známky života.

Napjatě poslouchala, jestli neuslyší nějaká další auta, ale přes hluk stále ještě ječícího klaksonu limuzíny se toho nedalo moc rozpoznat.

Na verandě dalšího domu se objevilo světlo. Maya se letmo rozhlédla, otočila se a utíkala, co jí nohy stačily, aby se dostala co nejdál od svého bytu.

Na konci bloku se zastavila, odšroubovala tlumič a uložila zbraň zpátky do batohu. Nemělo smysl vyděsit každého, na koho narazí.

Dva bloky od místa, kde došlo k přestřelce, zahlédla, jak se k ní blíží osamoceně světlo reflektoru. Malou uličkou s tichým vrněním příjížděl skútr, rychlostí ne větší než třicet kilometrů za hodinu. Maya se zastavila a zamávala na něj. Zpomalil a pak zůstal stát. Mladý muž si ji v chabém osvětlení důkladně prohlédl.

Maya nahodila zářivý úsměv. „Ahoj, nemíříš na party u vody? Bolí mě kotník...“

Taky se na ni usmál. „Jasně. Naskoč. Jsem Kyle.“

„Těší mě, Kyle. Já jsem Veronique.“

Ovinula mu paže kolem těla a vyrazili. Její pronásledovatelé budou hledat osamocenou ženu, ne pár na motorce. A stejně tak i policie, pokud by už i ta byla součástí jejich problémů.

Maya spustila levou ruku z jeho pasu a nahmatala škrábnutí, které jí způsobila kulka. Ruku sice měla potřísněnou krví, ale mohla v klidu říct, že je to jen povrchové zranění. Stejně však přetrvával problém, jak to skrýt – doufala, že už by to konečně aspoň mohlo přestat krváčet.

Jeden blok od pláže Kyle zpomalil a zastavil, aby se vyhnul houfu opilých chodců. Nečekaně se mu odlepila od zad a seskočila.

„Díky, Kyle. Uvidíme se později,“ řekla a zmizela v davu, zatímco on se snažil pobrat, co se to vlastně právě stalo.

Maya zapadla do prvního obchodu s cetkami, na který narazila, a koupila si černé tričko vpředu se znakem PADI – profesního sdružení instruktorů potápění. Hodila peníze znuděnému prodáváči a pádila pryč. Vklouzla do špinavého prostoru mezi dvěma budovami, stáhla zakrvácené tričko s dlouhým rukávem, které měla na sobě, a hodila ho do kanálu. Pak si oblékla nové, právě pořízené tričko. Krvácení z ramene konečně zesláblo a to, co by případně prosáklo, zamaskuje tmavá barva trika. Sáhla do kabelky a vytáhla

jeden z pátových polštářků, které jí dal Roberto. Strčila ho do rukávu a přitiskla na ránu.

Nic víc udělat nemohla. Zkontrolovala čas a zjistila, že je půl jedenácté. Trajekty v tuhle hodinu už nejezdily a letiště by byla předem ztracená záležitost. Mrtvoly budou mít za následek maximální policejní nasazení a pohotovost, takže ani řízený chaos velkého karnevalového víkendu by jí neposkytl dostatečné krytí. Zbývají dvě možnosti – buď najít nějaké zapadlé místo, kde by se mohla alespoň na den či dva ukrýt, nebo ukrást loď a pokusit se dostat k venezuelské pevnině.

Vyhlídky, které by měla v případě, že by se rozhodla ukrýt, ji příliš neuspokojovaly. Střelba je bezesporu tou největší událostí, které byl ostrov za dlouhé roky svědkem, takže dokonce i obvykle klidní místní obyvatelé budou vystrašení, šokovaní a ostražití. A jakmile si ji spojí s těly v kavárně...

Její fotka bude všude. Úřady tedy mají pouze její fotku z cestovního pasu, která jí v tuhle chvíli není zrovna moc podobná – má na ní kratší kaštanově hnědé vlasy, sčesané na stranu, vpředu se světlými melíry, zatímco teď má vlasy o tři roky delší a svoji přirozenou černou barvu. To je ale také zároveň vše, co pro změnu svého vzhledu mohla udělat.

Věděla, že bude muset najít loď.

Na úseku pobřeží, který ležel nejbližší k Venezuele, kousek na západ od Port of Spain, bylo roztroušeno několik přístavů. Dobrou zprávou bylo, že celé město podlehl karnevalovému šílenství, takže i ochranka v přístavu by mohla být poněkud laxní. Kdokoliv, kdo dnes v noci pracoval, si jistě přál mít volno a užívat si festival, a ne hlídat lodě před zloději.

Z kabelky vylovila masku s peřím, nasadila si ji a vklouzla zpět do davu oslavujících. V tu chvíli byla jen dalším anonymním člověkem v davu, který si nadšeně užíval oslav. Hlasitost hudby a víření

bubnů nabraly na síle a skvěle dokreslovaly atmosféru nevypočitatelného zmatku v ulicích, který byl každým okamžikem intenzivnější. O kousek dál tančila žena v šatech ozdobených korálky a s nákladnou, umně propracovanou čelenkou na hlavě. Její boky se neuvěřitelným způsobem vlnily v ostrovních rytmech, zatímco skupinka mladých děvčat se chichotala, když sledovala tři drsně se tvářící mladíky, kteří na ně zírali z protější strany silnice.

Nějaká ruka jí strčila do kabelky. Chytila ji, současně se otočila a rychlým pohybem rozevřela svůj skládací nůž. Ostrovan s vytřeštěnými očima se ocitl s nožem ostrým jako břitva na krku. Těžký pach strachu, potu a kokosového rumu na ni zaútočil při každém jeho zděšeném výdechu. S rukama nad hlavou vycouval a mumlal cosi o tom, že to byl omyl.

Maya spustila nůž dolů a bleskovým pohybem ho zavřela. Drobní zlodějíci byli během podobných pouličních festivalů běžným jevem. Bude si muset dávat větší pozor. Natolik se soustředila na svůj plán a sledování případných zabijáků, že úplně zapomněla zohlednit možné nebezpečí loupeže. To se už nesmí opakovat.

Pár ulic stranou od hlavního dění si mávla na taxík a požádala nevrlého řidiče, aby ji zavezl do přístavu u jachtařského klubu. Souhlasně zavrčel, se skřípáním uvedl svůj starý vůz do pohybu a zamumlal částku, která byla dvakrát vyšší, než by měla být. Nestěžovala si. Přístav se nacházel v jedné z nóbl čtvrtí, takže měl asi pocít, že by to chtělo nějakou přírážku.

Vysadil ji čtvrt bloku od prázdného parkoviště. Z Venezuely, ležící zhruba třicet kilometrů odtud, vanul teplý větřík. Voněl mořem a džunglí. Pachy divoké vegetace a slaného vzduchu se na této části pobřeží mísily vsutku jedinečným způsobem. Dole na vodě se v docích lehce pohupovaly silné motorové čluny a líně sebou cukaly na vrzajících kolejnicích. Samotný jachtařský klub měl zavřeno a panovala tam tma.

Na skládací židli nedaleko hlavní brány se rozvaloval hlídač. Byla tam s ním žena, která ostrovním nářečím, tak příznačným a jednoznačným, že nebylo možné si ho splést, vyprávěla nějakou historku. Smáli se. Z přenosného stereo přijímače nedaleko strážní boudy se linul kovový zvuk v rytmu calypso a lehký větřík byl okořeněný pronikavou vůní marihuany.

Žena se napila z lahve, podala ji muži v uniformě, který utrousil nesrozumitelnou poznámku, zasmál se a pořádně si přihrnul. Bylo očividné, jak tohle setkání skončí. Maya odhadovala, že se pár, aby měl trochu soukromí, uchýlí buď do místnosti pro ochranku, nebo se přesune do prázdného člunu. Když vanuly pasáty, byly tyhle věci na denním pořádku.

Maya netrpělivě zkontrolovala čas. Byla smířená s tím, že bude muset počkat, a ustoupila do tmavého výklenku, odkud na ně měla dobrý výhled.

Rozladěný racek na ni vrhl mrzutý pohled, protože mu svou přítomností narušila místo jeho nočního odpočinku. Pak odkráčel pryč a uvelebil se nedaleko velkého balvanu na břehu. Kromě burácení nočního života, které se neslo z města, a pulsujícího dunění z rádia, neslyšela nic. Voda byla tichá a Maya viděla tlumená světla z několika pomalu se pohybujících plachetnic, které připlouvaly do nedaleké zátoky, aby zakotvily.

O čtyřicet minut později, spolu s prázdnou lahví, přišla Mayina šance. Strážný vzal svou společnici za ruku a táhl ji směrem ke kanceláři ochranky. Čistě z povinnosti chvíli vzdorovala, její námitky se ale rychle změnily ve výbuch opileckého smíchu. Dveře se s bouchnutím zavřely a během pár nekonečných okamžiků se spustily rolety a zhasla světla.

Maya nečekala, až budou v nejlepším. Přihrčila se, propířila se kolem okna kanceláře, a zamířila dolů k hlavnímu vstupu do doků. Byl zamčený, takže vyšplhala podél ostnatého drátu upevněného po obou stranách brány a lehce se přehoupla přes hrazení.

V kotvišti nejbližše vlnolamu uviděla to, v co doufala – dobře udržovaný sportovní motorový člun Intrepid, deset metrů dlouhý, se dvěma velkými přívěsnými motory Mercury. Měl jen malý ponor a vypadal, že bude rychlý. Soudě podle toho, co viděla na palubě – držáky na lahve, rozlehlá zadní část a slušná elektronika –, ho používali jako potápěčský člun. Sklonila se pod středový ovládací panel a našla zapalovací kabely. Po několika pokusech motor naskočil.

Opatrně obešla palubu, uvolnila provazy a během devadesáti sekund už vyjžděla z přístavu. Ze břehu za ní se ozval křik a Maya se rychle ohlédla zpět k hlavní budově. K bráně právě přibíhal strážný. Rozepnutá košile za ním vlála, jednou rukou si přidržoval kalhoty a druhou divoce gestikuloval. Doufala, že ho zvuk motorů nezalarmuje, ale očividně se to tak úplně nepovedlo, což znamenalo, že teď bude muset jet co nejvyšší rychlostí, aby unikla hlídkovým člunům, které dnem i nocí křížovaly průliv.

Maya zapnula vysílačku, a jakmile minula vlnolam, zatlačila na plynové páky. Člun vyrazil vpřed. Dychtivě si razil cestu lehce zvlněnou hladinou. Světla nechala vypnutá, řídila raději v záři měsíce. Potřebovala jen rozpoznat vzdálené pobřeží Venezuely, a k tomu by to mělo bohatě stačit.

O pár minut později ve vysílačce zapraskalo a uslyšela varování určené policejním člunům. Po krátké pauze jeden z nich odpověděl a uvedl, že se nachází pouhé tři kilometry východně od přístavu. Naklonila se přes kormidlo, posunula plynové páky o tři čtvrtiny dopředu a sledovala, jak hodnota na tachometru vyletěla na více než čtyřicet uzlů. Motory burácely jako tryskáč při startu. Prohlédla si přístroje a nastavila radar. Malá obrazovka párkrát zablikala a pak se zeleně rozsvítila. Stiskem několika tlačítek Maya zvýšila nastavení rozsahu na třináct kilometrů. Čluny, které se v tomto dosahu nacházely, se rozsvítily jako body na obrazovce. Viděla, že jeden míří přímo k ní.

Ohlédla se přes rameno a v dálce na levoboku spatřila blikající světla hlídkového člunu. Rychlým pohledem na radar si ověřila, že se teď řítí k Venezuele rychlostí zhruba čtyřiceti tří uzlů. Pravděpodobnost, že ji policejní člun, ať už má pod kapotou cokoliv, dostihne, byla mizivá. Jediný skutečný problém by tak mohl nastat snad jen tehdy, kdyby venezuelské námořnictvo mělo v oblasti loď a vyslalo ji, aby ji zastavila, nebo v případě, že by se policii podařilo v příštích dvaceti minutách sehnat vrtulník, o čemž se dalo v tak pozdních hodinách, a k tomu ještě v den, kdy byl ostrov uprostřed víru oslav, úspěšně pochybovat.

Ve vysílačce vlivem statické elektřiny opět zapraskalo a pak se ozval hluboký hlas.

„Pozor. Odcizené lodi Courvoisier. Tady je trinidadská policie. Máme vás na radaru. Vypněte motory. Okamžitě. Opakuji. Vypněte motory. Jsme ozbrojeni. Pokud okamžitě neuposlechnete, budeme střílet.“

Patrně to vysílali napříč všemi kanály.

Ale jaké je riziko, že budou opravdu střílet? Asi ne příliš velké. Nejspíš jen blafují. Kromě toho byla malá pravděpodobnost, že by na vzdálenost dvou kilometrů vůbec dokázali něco zasáhnout, dokonce i kdyby měli na palubě kulomet ráže padesát. Ze zkušenosti věděla, že ty jsou účinné tak na vzdálenost kolem jednoho a půl kilometru. Od dvou kilometrů se jejich přesnost snižuje. Kromě toho, přestože by mohly být stále ještě nebezpečné třeba i na vzdálenost přes tři kilometry, riziko zásahu při střelbě z pohyblivého člunu na jiný rychle se pohybující cíl bylo zanedbatelné – obzvlášť na poměrně přeplněné námořní trase.

Nad vodní hladinou se rozezněl kovový hlas z megafonu hlídkové lodi. Přes hluk motorů mu jen stěží rozuměla. Opakoval tu samou výzvu. Varoval ji, aby zastavila, nebo na ni budou střílet. Podívala se na radar a na obrazovce uviděla další bod, který se k ní

přibližoval ze severozápadu – od La Retraite. Nebylo pochyb o tom, že se jedná o další hlídkový člun. Tři kilometry odtud.

Z vysílačky i z megafonu znovu zazněla výzva. Ještě trochu víc se opřela do plynové páky. Čtyřicet čtyři uzlů. Při téhle rychlosti nebude mít hlídkový člun žádnou šanci ji dohnat.

Voda ve vzdálenosti padesáti metrů před ní začala vřít – v místě, kde salva z kulometu ráže padesát zasáhla hladinu. V dálce slyšela dunění rychlopalné zbraně.

Tolik k nestřílení. Tohle byl varovný výstřel. Ale to už ten další být nemusí.

Bylo jasné, že policie je poté, co ji zaplavily telefonáty ohlašující střelbu, ve stavu nejvyšší pohotovosti. Na relativně pokojném ostrově, jako je Trinidad, je takové bezprecedentní násilí muselo značně znervóznit a vyvést z rovnováhy.

Plynové páky zatlačila až úplně dopředu a rychlost na tachometru se vyšplhala na padesát uzlů. Hladina byla skoro rovná, protože námořní trasa byla chráněná ostrovem, takže rychlost nepředstavovala sebemenší problém, Maya však dobře věděla, že by to mohlo kdykoliv skončit. Stočila kormidlo doprava a změnila směr na západ. Přibližovala se k pomalu plující plachetnici, která se pohybovala dvě stě metrů od ní. Dokud se jí nepodaří dostat se úplně mimo dostřel té výkonné a nebezpečné zbraně, může kličkovat mezi loděmi a okolními ostrovy. Počítala, že při rychlosti padesát uzlů to bude trvat tak pět minut. Maximálně.

Z vysílačky se znovu ozvalo varování. Tohle byly poslední výstřely před příď, další střelba už bude zacílena přímo na ni. Natáhla ruku a ztlumila hlasitost.

Intrepid prosvíštěl kolem plachetnice. Znovu upravila kurz tak, aby mezi ní a prvním hlídkovým člunem teď bylo další plavidlo. Druhý hlídkový člun se pohyboval o něco pomaleji a byl od ní docela daleko, takže ji jinak neohrožoval. Na rozdíl od toho s impulzivním střelcem na palubě.

Objevila se před ní větší loď – tentokrát obchodní, soudě podle její velikosti. Aniž by jakkoli omezila rychlost, opět prosvištěla nebezpečně blízko kolem ní. Zjistila, že je to soukromá, nejméně třicet metrů dlouhá motorová jachta. Ta jí poskytne ještě mnohem účinnější krytí.

Řítíla se teď rychlostí padesát jedna uzlů. Přístroje kontrolující činnost motorů se již pohybovaly ve výstražném červeném poli, ale všechno ostatní vypadalo v pořádku, takže se dál naplno opírala do plynových pák.

Střelba ustala. Její taktika se osvědčila. Zvítězila chladná hlava a těsná blízkost dalších lodí zafungovala jako brzda. Nikdo nechtěl být tím, kdo vyhodí do vzduchu někoho z nezúčastněných přihlíže-
jících, aby dostal nazpátek ukradený člun. Bez ohledu na to, jak moc nabuzení v zápalu boje v tu chvíli zřejmě byli.

Podívala se na bod na obrazovce, který představoval hlídkový člun, a zjistila, že se od něj neustále vzdaluje. Teď mezi nimi byla už vzdálenost téměř čtyři kilometry. Odhadovala, že člun, který ji stíhá, se dokáže pohybovat rychlostí maximálně kolem čtyřiceti uzlů, což bylo stále ještě velmi rychlé, proti ní ale neměl šanci. Druhý hlídkový člun se pohyboval rychlostí asi třicet šest uzlů, takže buď měl špinavé dno či lodní šrouby nebo měl plné nádrže. Ať už to bylo jakkoliv, ani jeden z nich se nedokáže přiblížit natolik, aby ji dál nějak ohrožoval. Při své současné rychlosti bude nejpозději do deseti minut u venezuelského pobřeží. A jakmile bude ve venezuelských vodách, je dost pravděpodobné, že ji trinidadský hlídkový člun přestane pronásledovat – nikdo nebude chtít riskovat mezinárodní incident kvůli ukradenému rekreačnímu člunu.

Zapnula autopilota a ucítila, jak řízení ztuhlo. Systém byl naprosto intuitivní – jedno tlačítko, kterým se zapíнал a vypíнал, a pak ještě otočný knoflík pro nastavení směru. Další letmý pohled na radar jí prozradil, že Venezuela už je na dosah, takže se přesunula

dopředu a s pomocí pistole se dostala do malé kajuty. Pár minut se v ní přehrabovala a pak vyšla s potápěčským vakem v ruce.

K jejímu nemilému překvapení se jí hlídkový člun stále držel. A co hůř, když rozšířila záběr radaru na dvacet pět kilometrů, spatřila velký obrys, který se k ní plnou parou přibližoval z jihu, z venezuelského prostoru. Nezdálo se, že by se k ní mohl dostat včas a dost blízko na to, aby ji zastavil, ale na její vkus už voda začínala být trochu moc přeplněná. A kdyby to byla loď válečného námořnictva, mohla by po ní se zbraněmi, kterými taková loď obvykle disponuje, začít pálit i z docela značné vzdálenosti. Maya by pro ni byla velice snadným cílem.

Když dorazila do průlivu mezi Isla de Patos a venezuelskou pevninou, snížila rychlost člunu na patnáct uzlů a vysypala obsah svého batohu. Jen hrozně nerada se zbavovala svých zbraní, ale pokud ji budou ve Venezuele prohledávat, musela by vysvětlovat, proč má u sebe automatickou zbraň... Ne, to nebyla zrovna příjemná představa. Sundala si boty a dala je do vaku, stejně tak i peníze, doklady a GPS. Pak ho pečlivě uzavřela. Ještě jednou se podívala na hlídkový člun v dálí, prostrčila ruce popruhy batohu a otevřela dvířka do podpalubí. Na palubě stály připevněné dva náhradní dvacetilitrové kanystry benzínu. Jeden z nich vzala a celý ho vylila do podpalubí. Zápach surového paliva zaplnil kokpit. Přešla k rádiu a zvedla k puse mikrofon. Hlas posadila asi tak o oktávu níž, než odpovídalo její normální mluvě, a zároveň mikrofon držela daleko od pusy, aby hluk motorů zvuk ještě víc zkreslil. Pokud bude mít štěstí, bude to znít jako vyděšený mladý muž.

„Mayday. Mayday. Vytéká mi palivová nádrž. Musela ji prorazit kulka. Proboha...“

Hodila mikrofon na palubu a vypnula rádio. Pak s přesným načasováním vytrhla pojistky obou granátů, hodila je do podpalubí a ze zádi vyskočila do brázdy za lodí. Ve své zdravé ruce pevně svírala plovací ploutve a šnorchl, které našla v kajutě.

Intrepid pokračoval ještě asi šedesát metrů, pak se proměnil v ohnivou kouli a výbuch zbylého paliva rozjasnil noční oblohu. Maya na tváři ucítila prudký nával tepla. Nasadila si ploutve a strčila do pusy šnorchl. Přitom sledovala, jak zničený člun hoří a pomalu mizí pod hladinou.

Zraněná ruka ji začala ve slané vodě pálit, stejně tak i rameno – ale nebylo to nic, co by se nedalo vydržet, navíc v březnu mělo moře pouhých osmnáct stupňů, což bylo ideální. V rychlosti odhadla, že bude muset plavat deset kilometrů, aby se dostala na břeh. Nemusí příliš pospíchat, a navíc má ploutve, takže to zvládne levou zadní.

Maya vyrazila směrem k malým světýlkům, která viděla v dáli – zdálo se, že je to malá rybářská vesnička. Plavala plynulým, rozvázným tempem, ploutve jí vše usnadňovaly a poháněly ji vpřed. Než se venezuelská nebo trinidadská hlídka dostane na místo, kde došlo k explozi člunu, bude na kilometry daleko.

O tři hodiny později dorazila na opuštěnou pláž, půl kilometru západně od vesničky Macuro. Zcela osamocená upřeně hleděla na moře, zatímco v dáli reflektory z námořní lodi problikávaly do noci. O místě, kde se Intrepid potopil, nemohlo být pochyb. Měsíc vypadal nějak jasnější, když stála v jeho tajuplné záři a lapala po dechu, zatímco z ní slaná voda stékala na písek. Zběžně pohlédla na pár světél v rybářské osadě, která již ulehla ke spánku, a rozhodla se počkat do rána, než bude pokračovat, a buď chytí autobus, nebo si najme místní loďku, aby ji dovezla do většího města.

Teplý vítr jí cuchal vlhké vlasy, zatímco hleděla k obzoru a hlavou se jí honily ty samé myšlenky, které ji zaměstnávaly i během těch několika hodin plavání.

Jak ji našli? Co jsou zač? Proč se ji pokoušeli zabít? Nikdo přece nevěděl, že je stále naživu. Zahladila všechny stopy.

Byla už dlouhou dobu mrtvá, stejně tak i život, který žila.

I když... ten vlastně ne.

Nějak, nějakým způsobem, ji její minulost dostihla.

Prsty si pročísla vlasy, aby z nich dostala písek a sůl, a zavřela oči. Jen pár vyvolených vědělo, že se ve skutečnosti jmenuje Maya. Všichni ostatní ji znali pod jejím pracovním jménem – tak jí to vyhovovalo. Kdysi dávno se Maya proměnila v něco ďábelského a děsivého, když se vzdala své pravé totožnosti a přijala krycí jméno Jet – jméno tajné agentky, osoby, kterou svět nikdy nespatriil. A nakonec opustila i identitu Jet, když ji před třemi roky nechala zemřít – na jiném pobřeží, na vzdáleném konci planety – a skoncovala s tajným životem a se vším, co s ním souviselo.

Jet byla pravým opakem Mayi, nikdy neukázala žádné slabiny, neznala jemnost a soucit. Jet byla ztělesněním smrti, pohotovou rukou pomsty, smrtící návštěvou, před níž nebylo úniku. Byla jako přízrak, nedotknutelná, vraždící stroj tiše uctíváný dokonce i ve vlastních elitních kruzích.

A teď byla Jet zpátky ve světě živých, bestie znovu procitla. Ten, kdo ji chtěl vidět mrtvou, v ní znovu probudil primitivní hrubou vášeň a zběsilost, která se nedala zastavit. I když se Maya snažila na Jet zapomenout, moc dobře si uvědomovala, že pokud před sebou chce mít ještě nějakou budoucnost, musí se zase stát tím, co už jednou navždy pohřbila.

Jet pomalu otevřela oči a podívala se na svět, jako kdyby to bylo poprvé v životě. Teplý vánek jako milenec něžně hladil její tvář. Zhluboka se nadechla svěžího vzduchu, otočila se a pak jemným pískem tiše zamířila k místu, kde by si mohla do rána odpočinout.

Už brzy bude svítat.

A čeká na ni práce.

3. KAPITOLA

Ledový moskevský vítr před sebou hnal přívaly sněhu a sužoval rozmrzelé obyvatele, kteří se prodírali po chodnících a s nemalými obtížemi se pokoušeli dostat na večeri. Vzduch nad městem byl nasycen nepříjemným zápachem z nedokonale spálených výfukových plynů valících se z již notně ojetých a otlučených sedanů značky Lada, které pocházely ještě ze sovětské éry a rachotily si to městem těsně vedle zbrusu nových rychlých mercedesů. Nikde nebyla propast mezi bohatými a chudými tak zjevná jako v téhle neobvyklé metropoli, kde se vládnoucí elita vozila v přepychu, zatímco běžní obyvatelé se plahočili plískanicí.

Michail Grigenko stál a díval se ven na město, které mu víceméně patřilo. Jeho obrovská vila, stojící v ulici Kuznětský most, měla lepší zabezpečení než samotný Kreml. Okna měl z neprůstřelného skla a patřily mu i všechny domy na okraji velkého, zdí obehnaného pozemku. Obývali je členové jeho ochranky. Infračervené kamery, laserová optika a nejmodernější technologické vymoženosti ho chránily před světem plným odpůrců, nepřátel a vzpurných rebelů.

Hlasitě vydechl, zčásti to byl povzdech a zčásti zabručení, a přesunul se od okna ke starožitnému stolu v rohu. Stála na něm lahev Jordanov Vodky a vedle ní tři sklenice z křišťálu a těžký popelník. Grigenko roztrhl obal červených marlborek, jednu z nich vysunul a jedním koncem poklepal o desku stolu. Důkladně si ji prohlédl, fouknul na filtr a teprve potom ji strčil do pusy – byl to takový pověřčivý zvyk z mládí, kdy mu jeden jeho přítel prozradil, že většinu

škod způsobují zbytková mikroskopická syntetická vlákna na filtru. Do jedné ze sklenic si nalil tři prsty vodky, zlatým zapalovačem ST Dupont zapálil cigaretu, natáhl silný dým hluboko do plic a pak vyfoukl ke stropu modrošedý oblak.

Pozvedl sklenku ke rtům a dopřál si malý doušek vodky, jedné ze svých nejoblíbenějších, přestože byla určená pro ženy. Ta chuť lahodila jeho smyslům a nikdo by si nedovolil jakkoliv zpochybňovat jeho výběr, ať už se jednalo o cokoliv, takže se ve skutečnosti o značku vůbec nezajímal – kupoval to, co bylo v láhvi.

Grigenko si na okamžik přestal užívat ostrou chuť průzračné tekutiny a nechával doznít ten skvělý palčivý pocit, který se mu rozléval v krku. Natáhl další dávku dýmu, otočil se a uchýlil se na hnědou koženou pohovku, vyrobenou speciálně s dodatečnými bederními opěrkami, které poskytovaly úlevu jeho rozbolavělým zádkům. Podobný přepych byl privilegiem jednoho z nejmocnějších a nejbohatších mužů v Rusku. Jeho impérium se rozpínalo po celém světě – většinu z rozsáhlé sítě společností soustředil blízko svého domova, ale některé se nacházely i v neznámých, vzdálených končinách. Byl to oligarcha, ovládající nejvyšší úroveň státní správy, který dokázal po pádu železné opony ze své pozice bývalého člena KGB vytěžit obrovské bohatství. Každý, kdo se nějakým způsobem podílel na řízení země, byl v minulosti spojený s KGB a v elitních klubech, určených jen pro vyvolené, jichž byl Grigenko hrdým členem, měl šanci dostat se ke skvělým příležitostem.

Stiskl tlačítko na dálkovém ovladači, část dřevem obložené stěny se odsunula stranou a odkryla LCD televizor s téměř dvoumetrovou úhlopříčkou. Chvilí držel prst na zapínacím tlačítku a váhal. Proč se mučit?

Protože byl čas.

Stiskl tlačítko a obrazovka se rozsvítila.

Objevil se zrnitý záběr na příjezdovou cestu, který se po chvilí sice ustálil, kvůli objektivu byl však lehounce zkreslený. Barvy byly

překvapivě jasné. Používal na snímání tu nejmodernější kameru bez ohledu na výdaje.

Nezaznamenávala žádný zvuk. Na okraji zorného pole viděl pohyb. Do záběru dopadl muž, asi padesát metrů od kamery, která byla nainstalovaná poměrně vysoko – asi dvanáct metrů nad zemí. Když zastavil záznam a přiblížil si ho, byl v nočním osvětlení jasně vidět vybledlý gejzír krve, který vytryskl z jeho těla. To už Grigenko věděl, takže neměl důvod to teď znovu opakovat. Mohl si hrát se záznamem, jak jen chtěl, upravovat světlost či zvětšovat obraz tak, že byl schopný přechíst i čísla na klíči. To všechno už udělal, a ještě něco navíc. Věděl už o všem, co se tam dalo nalézt.

Pak to uviděl. Tam. Jako už stokrát předtím. Rozostřený pohyb. Postava, celá v černém, pohybující se s nečekanou rychlostí a mrštností. V jednom okamžiku byl prostor prázdný, v dalším se objevil záblesk pohybu, když se postava prohnala pod kamerou směrem k zadnímu vchodu. A o sekundu později zavládl opět nehybný klid.

A pak závěrečná scéna známého dramatu – ta, kterou si Grigenko vychutnával jako dobré víno. Viděl ji už nejméně tisíckrát. Jiný pohled, tentokrát do haly, kamerou ukrytou v římse, jak mu bylo později řečeno. Opět úžasné rozlišení.

Vnitřní dveře. V klidu. Starožitné, původní truhlářská a řezbářská práce. Na dolním okraji obrazovky časomíra odpočítávala desetiny sekund.

Dveře se otevřely a rázně vešla černě oděná postava. Trup měla zjevně potřísněný krví a na hlavě kuklu z černé látky, která jí zakrývala celou tvář – kromě očí. Pohybovala se plíživě, tiše a přesnými kroky. V jedné ruce svírala pistoli.

A pak se to stalo.

Zvedla hlavu a pohlédla do kamery.

Na kratičký okamžik, kratší než úder srdce, na nanosekundu. Byl to pohled bez výrazu – jako když se díváte na něco, o čem vlastně

nevíte, že to tam vůbec je. Ujistili ho, že tahle tajná kamera je tak dovedně skrytá, že ji nemohl nikdo odhalit – byla zabudovaná do ozdobné římsy ve tvaru prstence na stropě haly. Ale pokaždé, když viděl tuhle část záznamu, měl pocit, jako by mu upřený pohled té postavy říkal, že si je plně vědoma toho, že ji sleduje. Věděl, že je to jen pouhé zdání. Něco takového nebylo možné. A přece ho vždy zasáhl ten samý pocit. V tomto okamžiku nahrávku pozastavil a uchváceně sledoval obraz pozorovaného, který zírá na svého pozorovatele. Většina záznamů by byla rozmazaná, ale on disponoval tak vysokým digitálním rozlišením, že si mohl obraz bez viditelného zhoršení kvality přiblížit třeba až na vzdálenost dvou centimetrů od povrchu oka.

Byla to chvíle znepokojivého napětí, když Grigenko znovu a znovu zkoumal tu postavu a snažil se najít něco, čeho si zatím nevšiml. Něco, co třeba přehlédl. Nakonec pak, jako pokaždé, stisknul tlačítko „play“, aniž by odhalil cokoliv nového.

Pak bylo po všem. Postava zmizela ze záběru a zanechala za sebou jen krvavé stopy na podlaze bohatě pokryté koberci.

Grigenko si vychutnal poslední doušek ze své sklenky, zatímco obrazovka zčernala – sestřih byl u konce. Zvedl se z pohovky, trochu zavrával a šel znovu ke stolu s lahví.

Pokud v tom bude pokračovat, čeká ho další dlouhá noc. To z vlastní hořké zkušenosti už moc dobře věděl. Avšak vědět a dělat jsou dvě různé věci. Nalil si ještě jednu skleničku vodky pro zdraví, vylovil z krabičky další cigaretu a vrátil se na místo.

Později by se ještě mohl odpotácet do své ozdobně zařízené ložnice, kde na jeho nemravné návrhy trpělivě čeká jeho poslední úlovek, sedmnáctiletá baletní senzace Velkého divadla. Irena dokázala ukonejšit to brutální zvíře, jež v něm dřímalo, tak jako žádná jiná z těch, jež dosud potkal. To ji činilo neodolatelnou a nebezpečnou zároveň. Měla nad ním moc, které se kvůli její síle obával –

nevzpomínal si, kdy naposledy chtěl někoho tak, jako chtěl ji. Bylo to jako choroba. Jako nemoc. Jako závislost.

Přesto dal v tuto chvíli přednost sledování svého krátkého filmu, než aby využil její vášně a šarmu.

Znovu se usadil, vzal do ruky ovladač a přetočil záznam zpátky na začátek. Dopřál si další spalující doušek vodky. Obrazovka se rozsvítila a on, zatímco nevědomky zatínal čelisti a nekontrolovaně skřípal zubama, znovu sledoval tajemný přízrak, který ho mučil a zároveň ohromoval pokaždé, když mu na stěně předváděl svůj kabuki tanec.

4. KAPITOLA

Před třemi lety, Belize, Střední Amerika

Lopatky vrtule se s hypnotizujícím duněním zařezávaly do vlhkého vzduchu, zatímco se helikoptéra vznášela pět set metrů nad korunami stromů severně od Španělské vyhlídky. Pět cestujících z okénka sledovalo džungli pod sebou – nahlíželi přitom do svých záznamů a dělali si drobné poznámky na okrajích, vyměňovali si vzájemné pohledy a pak se vždy znovu vrátili ke zkoumání krajiny.

Pilot letěl systematicky tak, aby skupina mohla co nejlépe zhodnotit oblast, v níž strávili posledních šest měsíců. Profesor Calvin Reynolds, jako lunt hubený muž s téměř plešatou hlavou a brýlemi s kulatými ocelovými obroučkami, ukázal na malou mýtinu v dáli.

„To je A-7. Takhle z výšky vypadá hodně nepřístupná, nemám pravdu?“

Pomalu směřovali k tomu místu, přičemž vystoupali o dalších pár set metrů nahoru. Potřebovali se dostat do oblasti s klidnějším vzduchem, protože teplo vztlínající ze země vytvářelo nepředvídatelné vzestupné proudy, které komplikovaly let, a pilot byl dostatečně citlivý na to, aby se cestujícím snažil zajistit co nejpříjemnější zážitek.

Snědý, podsaditý muž si otřel krk červeným šátkem a znepokojeně si poposedl. Zjevně nebyl ve své kůži. Občasné turbulence způsobené teplými proudy mu moc nepomáhaly – pokaždé, když se helikoptéra otřásla, chytil se křečovitě opěrky sedadla. Nenáviděl létání. A hlavně nenáviděl helikoptéry. Četl o jejich aerodynamice,

vlastně spíš o tom, že ji postrádají. Pokud šlo o něj, byly to smrtící pasti – byl o tom přesvědčený a Reynolds si ho kvůli tomu nemilosrdně dobíral.

„Vypadá to tak, protože je to uprostřed ničeho. Upřímně řečeno, je mi jedno, jestli tohle místo už nikdy neuvidím,“ prohlásil s odporem.

Oscar Valenzuela byl velice schopný geolog s více než pětadvaceti lety zkušeností ve Střední Americe, ale jedním z jeho charakteristických rysů bylo to, že si neustále na všechno stěžoval. Jeho kolegové si na to už dávno zvykli. To se však nedá říct o jeho první, ani o jeho druhé ženě, které nakonec nedokázaly strávit jeho pohled na svět, opustily ho a vydaly se hledat jiné, stravitelnější možnosti.

Oscar se na pilota rozzlobeně podíval, jako kdyby schválně bral turbulence na lehkou váhu, a s obtížemi polkl. Jeho tvář byla bílá jako stěna.

Profesor Reynolds se zatvářil smrtelně vážně a pak se ušklíbl. „Víš stejně dobře jako já, že tady budeme pravděpodobně trávit mnohem víc času,“ řekl a blahosklonně pokýval svou opálenou hlavou.

„To se může stát jen mně. Odporné místo. Brouci velcí jako autobus. Malárie, horečka dengue, žlutá zimnice, břišní tyfus...“

„A to jsou ještě pozitiva,“ odvětil Reynolds.

Kabina se znovu zachvěla, když narazili na vzduch plný děr, a Oscar se začal ještě více potit. Už si chtěl opět začít stěžovat na vedro a divoký let, když se z kokpitu ozvalo hlasité zapípání. Pilot chvíli bojoval s ovládáním, pak se naklonil dopředu a poklepal na jedno z měřidel. Helikoptéra se roztřásla a motor začal zadrhávat. Pak se vzpamatoval a opět spokojeně zavrnl – stejně jako tomu bylo v posledních pětadvaceti minutách. Pronikavý varovný řev v tu chvíli ustal.

Oscar měl v očích panický strach.